

Řeči o odvaze a účast na „mužských“ aktivitách

Prvním z příkladů jsou řeči o odvaze. Muži ve svých příbězích často dělnickou práci popisují samozřejmě jako náročnou a devastující jejich tělo, ale přesto takovou, která jim „nenahání strach“. Tyto příběhy nejsou v ničem zvláštní, můžeme ale usuzovat, že uprchlíci, kteří si již ve svém životě prošli situacemi, které je ohrožovaly na životě, a kteří již museli čelit těžko snesitelným pracovním podmínkám ve své rodné zemi nebo na cestě do exilu, budou snáze než ostatní uprchlíci vyprávět o své odvaze v minulosti, aby tak podtrhli důležitost své aktuální situace. Můžeme si klást otázku, zda odsuzování těch, kteří nepracují, a kteří se „schovávají“ za to, jak je těžké najít práci (zvláště ve Francii), nefunguje podle stejného principu. Projevit statečnost, sílu či dokonce neposlušnost, nestěžovat si, nedat najevo zájem o zdravotní stav svého těla, pohrdat všemi, kteří nepřijímají stejné (tzn. těžké) pracovní podmínky, tak se vyznačuje „mužskost“. Tyto dva typy postojů představují „mužské strategie obrany“ proti utrpení, které připomínají klinická pozorování Christopa Dejourse. „Mužské“ odvážné řeči a odsuzování jsou způsob, jak se vyrovnat s postavením dělníka a jak popřít obtížnou realitu v těchto nových podmínkách. A naopak to, že uprchlice, se kterými jsme hovořili, takto nemluví, neznamená, že odvážné nejsou. I když každé pohlaví ve svých vyprávěních dává důraz na zmíněné přednosti odlišně, neznamená to, že se tyto přednosti liší.